

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 59/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. T. C., bytom R., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., G., ktorou namietal porušenie svojich práv uznesením Okresného súdu v Rožňave č. k. E 121/02-19 z 29. novembra 2002 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 17 CoE 8/03-30 zo 7. februára 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. T. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 3. marca 2003, doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. marca 2003, požaduje Mgr. T. C., bytom R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. M. B., G., vydanie nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil, že uzneseniami Okresného súdu v Rožňave (ďalej len „okresný súd“) č. k. E 121/02-19 z 29. novembra 2002 a Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 8/03-30 zo 7. februára 2003 boli porušené bližšie nešpecifikované práva sťažovateľa. Požaduje tiež zrušenie oboch uznesení a vrátenie veci krajskému súdu na nové rozhodnutie.

Zo sťažnosti a z priložených súdnych uznesení vyplýva, že sťažovateľ na základe právoplatného platobného rozkazu požiadal o výkon rozhodnutia na okresnom súde proti povinnej Všeobecnej zdravotnej poisťovni v Bratislave (ďalej len „poisťovňa“) odpísaním pohľadávky z účtu poisťovne. Uvedenými uzneseniami bol výkon rozhodnutia odpísaním pohľadávky z účtu poisťovne vyhlásený za neprípustný v zmysle § 268 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku s poukazom na to, že ani z jedného z účtov poisťovne nie je možné výkon rozhodnutia realizovať, lebo na účtoch uložené prostriedky nepodliehajú výkonu rozhodnutia.

Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutiami oboch súdov boli porušené jeho bližšie nešpecifikované základné práva. Keďže sťažovateľ nemá inú možnosť, podáva na ochranu svojich práv túto sťažnosť. Pritom nemieni podrobne rozoberať zákonnú úpravu v príslušnej veci, ale ani konfrontovať svoje právne názory a výklad práva s tými názormi a výkladom, ktoré sú uvedené v uzneseniach súdov. Sťažovateľ poukazuje iba na úplnú jednoduchosť a dôvodnosť svojho práva na realizáciu súdneho výkonu rozhodnutia. Tá spočíva v tom, že sťažovateľ poskytol občanovi – poistencovi plnenie na úseku zdravotnej starostlivosti, a preto neobstojí názor súdov, z ktorého vyplýva, že nemá nárok cestou súdneho výkonu rozhodnutia svoje nároky vymáhať.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa názoru ústavného súdu v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základných práv okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. E 121/02, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane namietaných ústavných práv sťažovateľa vo vzťahu voči okresnému súdu rozhoduje v odvolacom konaní krajský súd. Preto vzhľadom na spomínanú zásadu subsidiarity nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať uznesenie okresného súdu č. k. E 121/02-19 z 29. novembra 2002.

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť bolo treba túto časť sťažnosti odmietnuť pre nedostatok právomoci.

Zvyšnú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie bližšie nešpecifikovaných základných práv v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 17 CoE 8/03, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Z ustanovenia § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 cit. zákona musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili. Z ustanovenia § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Hoci je sťažovateľ v tomto konaní zastúpený advokátom, teda kvalifikovaným právnym zástupcom, sťažnosť, ale ani požadovaný návrh nálezu neobsahuje označenie základného práva a príslušného ustanovenia ústavy, ktorého porušenie má byť v konaní vyslovené.

Vzhľadom na citované ustanovenie § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd nemôže vydať nález v takom znení, ako to sťažovateľ požaduje. Požadované znenie nálezu treba považovať preto za zjavne neopodstatnené.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní v senáte odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2003